

HENNIE JANSSEN-KOK

weduwe van
Piet Janssen

* 18-03-1940 † 03-06-2026

Al vaker werden we opgeschrikt door ziekten van Hennie. Dat we dachten dat zij ons zou verlaten maar zij kwam er altijd toch weer bovenop. Op de vraag wat er in haar hoofd speelde bij stilte zei ze in haar laatste middag: "Ik word weer beter, ik wil niet sterven."

Echter deze keer was de wil er nog steeds alleen de kracht niet meer. Ze vocht maar haar kaarsje brandde op.

Mam groeide op in Meppel. Zij was de oudste van 10 kinderen. Haar ouders hadden een eigen zaak, dus veel aan het werk en weinig aandacht voor de kinderen. Hierdoor moest Hennie al vroeg helpen om het gezin draaiende te houden. Haar grote steun en toeverlaat was haar opoe. Helaas stierf haar opoe al op 57-jarige leeftijd. Daar heeft ze veel verdriet van gehad. Door de plaatselijke pastoor kwam ze in aanraking met het geloof. Door hem liet ze zich dopen. In het geloof heeft ze haar leven lang veel steun en kracht gevonden. Bij belangrijke momenten brandde ze altijd een kaarsje. Op haar 17-jarige leeftijd verhuisde het gezin naar Arnhem.

Hennie ging op een gegeven moment werken bij Joachim en Anna in Nijmegen in de keuken. Daar leerde zij Annie kennen uit Groesbeek. Ze werden vriendinnen en in dat gezin werd ze in de weekenden heel fijn opgevangen.

Er werd veel gelachen en uitgegaan. In 1963 leerde ze Piet kennen bij Hanneke met een avondje stappen.

Ze vonden elkaar gelijk heel leuk en kregen verkering. Hennie die altijd al slechtziend was, werd door Piet een keer meegenomen naar een brillenwinkel en hij verraste haar met de eerste bril met geslepen glazen. Wat was ze blij daarmee!

In 1965 gingen ze trouwen en in 1967 werd hun huwelijk bekroond met hun eerste dochter Jolanda. In 1970 kwam er nog een dochter bij: Wilma. Het gezin was compleet. Er waren ups en downs door de jaren heen. Samen hebben ze dat doorstaan.

Jaren later kregen ze 5 kleinkinderen waar ze zo graag samen oppasten. Daar genoot Hennie intens van.

Hennie was altijd graag op pad en ze reisde overall heen met de taxi. Daarin was ze tot op het laatst heel zelfstandig met een sterke eigen wil. Ze hield van lezen en detectives kijken op tv. Dat werd de laatste jaren steeds moeilijker, omdat haar ogen achteruit bleven gaan. Ook het gemis van Piet, doordat hij plotseling stierf in 2022, deed haar geen goed. En toch hield ze van dit leven dat ze nog lang niet los had willen laten. In 2023 werd ze overgrootmoeder. Precies 1 jaar en 1 dag later, alsof Piet daarvoor had gezorgd. En nu bijna 4 jaar later na enkele dagen flink ziek te zijn geweest zijn ze weer samen!

Lieve mam, oma; we moeten je laten gaan. Bedankt voor alles! Het gaat je goed op deze laatste reis naar Gods thuis en hopelijk tot ziens!

Mam zou nu zeggen: "Gods zegen voor jullie allemaal."

Jolanda en Rudie, Wilma en de (achter-) kleinkinderen